

ledes Overværgeraadet i den Tid, den nuværende Børnelov har været gældende, har været den stærkt centraliserende Myndighed, kan jeg ikke andet end glæde mig over, at Ansvarer nu bliver lagt der ud, hvor det er det retteste at lægge det, nemlig ud i Værgeraadene, ud til dem, der kender Hjemmene, der kender Børnene. Dette Punkt var stærkt fremme ved Sagens Behandling i 1904—05, men Lovforslaget blev den Gang ændret derhen, at Overværgeraadet fik for stærk en Indflydelse. Følgen af Decentralisationen, Følgen af, at Magten og Myndigheden bliver lagt ud i de enkelte Værgeraadets Hænder, vil blive et nært Samarbejde mellem Værgeraadene og de Mænd og Kvinder, der staar i det praktiske Opdragelsesarbejde. Hvis denne Nyordning gennemføres — for det er en Nyordning, at Værgeraadet skal komme med Barnet til en eller anden Forstander eller Forstanderinde paa et Hjem og sige til ham eller hende: Her har vi et ulykkeligt stillet Barn, kan du hjælpe os med dets fremtidige Opdragelse —, har vi Ansvarfølelsen der, hvor den skal være: hos Værgeraadet i Forbindelse med vedkommende Forstander. Denne Nyordning vil stille sine store personlige Krav baade til Værgeraadets medlemmerne og ogsaa til Forstanderne og overhovedet til Kræfterne paa vore Opdragelseshjem rundt om i Landet. Men jeg tror paa, det vil blive til Velsignelse for de Børn, der skal have deres fremtidige Hjem paa disse Opdragelsesanstalter, at der bliver en Vej mellem Værgeraadene og de enkelte Opdragelseshjem, som bliver befærdet saa ofte, at Græsset ikke kan faa Lov til at gro paa denne Sti.

Dette direkte Samarbejde mellem Værgeraad og Opdragelseshjem vil i nogen Grad overflødiggøre de nuværende Optagelseshjem, som vi har i saa stor en Mængde, og jeg tror ikke, man skal være ked af det. Optagelseshjemmene har en vanskelig Opgave, jeg kunde fristes til at sige: en uløselig Opgave, idet de skal tage mod disse Børn ganske midlertidigt, indtil de faar dem anbragt i et andet Hjem, et Opdragelseshjem eller Plejehjem. Den Ordning, at Børnene, naar de tages fra deres oprindelige Hjem og skal føres et andet Sted hen, først anbringes paa en Mellemstation, hvor de hidtil undertiden har maattet tilbringe mere end et Aar, er selv sagt saare uheldigt. Den omtalte Ny-

ordning vil nu kræve en Omdannelse af adskillige af vore Opdragelseshjem, saaledes at vi faar 2 Afdelinger paa vore Opdragelseshjem: en Modtagelsesafdeling og saa en højere Klasse, hvori Børnene kan rykke op. Et saadant System er paabegyndt allerede for mange Aar siden ude paa Skovly, og denne Ordning er blevet efterlignet bl. a. paa det Pige-hjem, vi har i Gunslev paa Falster, hvor vi for et Par Aar siden fik bygget en ny Tilbygning, der gjorde det muligt at tage Børnene direkte ind i Hjemmet i Modtagerafdelingen; efter et Aar eller halvandet kan de da flyttes op i den højere Klasse, som Afgangshjemmet er. Jeg tror, at man ogsaa paa Flakkebjerg og maaske flere Steder har noget lignende. Saadanne Afdelinger maa nu oprettes rundt omkring.

Børnesagen i vort Land er baaret frem af det private Initiativ, først sent kom Statens Støtte til. Vi maa være glade ved, at Statens Støtte er kommet til, thi den stigende Skævhed i hele vor Samfundsudvikling med Storbyerne og den stigende Kriminalitet har bevirket, at mange Børn er ulykkeligt stillet. Jeg tror imidlertid, man skal være varsom med Hensyn til i for høj Grad at lade Staten overtage en Del af Styrelsen; lad Staten kun vedblivende bære en Del af Udgifterne, men lad den ikke stille for stærke Krav om Uniformitet paa dette Omraade, thi det vil svække det private Initiativ, det vil svække Energien og Kærligheden og Fremdriften hos de Mænd og Kvinder, som føler sig kaldede til at tage Del i den store Gerning, som det er at være Fader og Moder for disse Samfundets Stifbørn. Vi er i vor Tid inde paa at kræve Sparsommelighed, og det er ogsaa rigtigt, Tiden maaner til Sparsommelighed, men jeg vil henstille til den højtærede Minister, ogsaa til den højtærede Undervisningsminister, at man, selv om man er inde paa saadanne Sparebestrebelse, ikke vil være alt for ivrig til at kræve Indskrænkninger i Personalet paa vore Hjem samt lignende Spareanstaltninger; Gerningen er af saa stor Betydning, at man ikke maa være smaalig med Hensyn til, hvad der skal til. Jeg forstaar godt, at Ministeren har Pligt til at paase, at Statens Penge anvendes godt; men hvor det er Tilfældet, maa man ogsaa fra Statens Side vise sig tilstrækkelig rundhaandét.